

OSOBITNÁ ZODPOVEDNOSŤ ZA ŠKODU

Literatúra: Občiansky zákonník par.421- 437

Pod osobitnou zodpovednosťou rozumieme zodpovednosť za škodu spôsobenú:

- a. osobami, ktoré, nemôžu posúdiť následky svojho konania
- b. úmyselným konaním proti dobrým mravom
- c. prevádzkou dopravných prostriedkov
- d. zvlášť nebezpečnou prevádzkou
- e. na vnesených alebo odložených veciach

Zodpovednosť za škodu spôsobenú tými , ktorí nemôžu posúdiť následky svojho konania

Maloletý alebo ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky; spoločne a nerozdielne s ním zodpovedá, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad.

Ak ten, kto spôsobí škodu, pre maloletosť alebo pre duševnú poruchu nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, zodpovedá za škodu ten, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad.

Kto je povinný vykonávať dohľad, zbaví sa zodpovednosti, ak preukáže, že náležitý dohľad nezanedbal.

Ak vykonáva dohľad právnická osoba, jej pracovníci dohľadom poverení sami za škodu takto vzniknutú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom

Kto sa uvedie vlastnou vinou do takého stavu, že nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, je povinný nahradiť škodu v tomto stave spôsobenú; spoločne a nerozdielne s ním zodpovedajú tí, ktorí ho do tohto stavu úmyselne priviedli.

Za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov § 427 - 431

Fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

Prevádzateľ zodpovedá ako za škodu spôsobenú na zdraví a veciach, tak za škodu spôsobenú odcudzením alebo stratou vecí, ak stratila fyzická osoba pri poškodení možnosť ich opatrovať.

Namiesto prevádzateľa zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa.

Prevádzateľ zodpovedá spoločne s ním, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nedbalosťou umožnil.

Ak je dopravný prostriedok v oprave, zodpovedá po čas opravy prevádzateľ podniku, v ktorom sa oprava vykonáva, a to rovnako ako prevádzateľ dopravného prostriedku.

Ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzkovateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú zvlášť nebezpečnou prevádzkou § 432

Za škodu vyvolanú povahou zvlášť nebezpečnej prevádzky zodpovedá prevádzateľ rovnako ako prevádzateľ dopravného prostriedku.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú na vnesených alebo odložených veciach § 433 - 437

Prevádzkovateľ poskytujúci ubytovacie služby zodpovedá za škodu na veciach, ktoré boli ubytovanými fyzickými osobami alebo pre ne vnesené, ibaže by ku škode došlo aj inak. Vnesené sú veci, ktoré boli prinesené do priestorov, ktoré boli vyhradené na ubytovanie alebo na uloženie vecí alebo ktoré boli za tým účelom odovzdané prevádzkovateľovi alebo niektorému z pracovníkov prevádzkovateľa.

Ak je s prevádzkou niektorej činnosti spravidla spojené odkladanie vecí, zodpovedá ten, kto ju vykonáva, za škodu na veciach odložených na mieste na to určenom alebo na mieste, kde sa obvykle odkladajú, okrem ak by ku škode došlo aj inak.

Zodpovednosti podľa odsekov 1 a 2 sa nemožno zbaviť jednostranným vyhlásením ani dohodou.

Za klenoty, peniaze a iné cennosti sa takto zodpovedá len do výšky ustanovenej vykonávacím predpisom. Ak však bola škoda na týchto veciach spôsobená tými, ktorí v prevádzke pracujú, uhradzuje sa bez obmedzenia.

Bez obmedzenia sa uhradzuje škoda aj vtedy, ak boli veci prevzaté do úschovy.

Rovnako ako prevádzkovateľ poskytujúci ubytovacie služby zodpovedajú i prevádzkovatelia garáží a iných podnikov podobného druhu, pokiaľ ide o dopravné prostriedky v nich umiestnené a ich príslušenstvo.

Právo na náhradu škody sa musí uplatniť u prevádzkovateľa bez zbytočného odkladu. Právo zanikne, ak sa neuplatnilo najneskôr pätnásteho dňa po dni, keď sa poškodený o škode dozvedel.

Za škodu spôsobenú na veciach odložených v dopravných prostriedkoch hromadnej dopravy sa zodpovedá len podľa ustanovení o náhrade škody spôsobenej ich prevádzkou (§ 427 až Odsek 1 upravuje zodpovednosť za škodu prevádzkovateľa, môže ním byť tak fyzická ako aj právnická osoba, ktorá poskytuje ubytovacie služby (hotely, nocľahárne, zotavovne, chaty, penzióny a pod.). Táto zodpovednosť sa však nevzťahuje na prípady kde sú vzájomné vzťahy strán upravené zmluvou o nájme bytu, resp. nebytových priestorov.

Oprávneným pri prípadnom vzniku škody je fyzická osoba, ktorá si do ubytovacích priestorov alebo priestorov určených na odloženie vecí (šatňa, lyžiareň a pod...) priniesla veci buď osobne alebo prostredníctvom inej fyzickej osoby (vrátnik, taxikár a pod...). Zodpovednosť vzniká aj v prípade, že vec bola odovzdaná samotnému prevádzkovateľovi alebo pracovníkom prevádzkovateľa. Nie je potrebné, aby bol oprávnený vlastníkom odloženej veci, to znamená, že môže ísť aj o vec vypožičanú, prenajatú.

V odseku 2 je upravená zodpovednosť prevádzkovateľov činnosti, s ktorou je spravidla spojené odkladanie vecí, ide najmä o reštaurácie, kaviarne, vinárne, kaderníctva, plavárne, fitness - centrá, kiná, divadlá a pod.. Odložením veci sa chápe ponechanie veci na mieste na to určenom (napr. šatňa, priestor na odloženie lyží) alebo na mieste obvyklom (napr. vešiak v reštaurácii, stolička pri stole).

K vzniku zodpovednosti teda nedôjde ak vec ponecháme resp. zabudneme na mieste nezodpovedajúcim priestorom na odloženie vecí (voľne položené pred reštauračným zariadením, na toaletách).

V uvedených prípadoch sa jedná o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa, čo znamená, že nie je potrebné dokazovať zavinenie prevádzkovateľa, stačí objektívna skutočnosť, že vec bola odložená a došlo k jej poškodeniu, resp. strate, medzi poškodením a odložením musí byť príčinná súvislosť, preto jediným spôsobom ako sa môže prevádzkovateľ zbaviť zodpovednosti je dokázať skutočnosť, že by k vzniknutej škode na odloženej veci došlo bez ohľadu na to, či bola vec odložená alebo nie a prevádzkovateľ jej nemohol v rámci vykonávania svojej činnosti zabrániť. Jedná sa buď o príčiny vonkajšie (napr. prírodné katastrofy, požiar a pod.) alebo vnútorné (napr. rýchlo kaziace sa potraviny). Odsek 3 jednoznačne deklaruje, že nie je možné sa tejto zodpovednosti zbaviť jednostranným vyhlásením ani dohodou, z toho vyplýva, že akékoľvek písomné upozornenie na miestach určených na odkladanie vecí (skrinkách šatní a pod.) o tom, že prevádzkovateľ nezodpovedá za škodu sú irelevantné.

Každý z nás si určite na mnohých miestach určených pre odkladanie vecí všimol nápis prevádzkovateľa, „za odložené veci neručíme“. Nie každý z nás však vie, že takéto oslobodzujúce sa prehlásenie nie je podložené absolútne žiadnym právnym predpisom, nemá žiadnu právnu relevanciu a skôr plní odstrašujúcu úlohu.

Prevádzkovateľ sa ním snaží zbaviť svojej zodpovednosti a zjednodušiť si tak svoje postavenie. V prospech nás, ktorí využívame služby reštauračných a mnohých iných zariadení, kde je potrebné odložiť si veci však hovorí zákon, konkrétne Občiansky zákonník č. z. 40/1964 Zb. §§ 433 až 437, v ktorých je upravená

Vykonávacím predpisom, ktorý určuje výšku, do ktorej prevádzkovateľ zodpovedá, je nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., kde v §1 je stanovená suma 10.000,-Sk. Táto suma je súhrnnou pre všetky veci vnesené jednou osobou. To znamená, že pokiaľ by si oprávnená osoba odložila veci v súhrnnej hodnote vyššej ako 10.000,-Sk je prevádzkovateľ viazaný nahradiť škodu len do výšky 10.000,-Sk. Toto obmedzenie sa však nevzťahuje na situáciu, ak by k poškodeniu veci došlo pôsobením osôb, ktoré v prevádzke pracujú. V takom prípade hradí prevádzkovateľ škodu v celej výške. Odsek 2 sa vzťahuje na prípady, keď došlo k uzavretiu zmluvy o úschove podľa §747 a nasl., kedy zodpovednosť prevádzkovateľa taktiež nie je obmedzená.

Tento paragraf upravuje zodpovednosť prevádzkovateľov garáží, jednak tých, ktorí túto činnosť vykonávajú ako hlavnú a jednak tých, ktorí prevádzkujú garáže ako vedľajšiu činnosť (hotely, motoresty, ktoré majú garáže pre hostí). Za iné podniky podobného druhu sa podľa tohto paragrafu považujú strážené parkoviská, úschovne pre bicykle, strážené autokempingy a pod.. Prevádzkovatelia zodpovedajú aj za škodu spôsobenú na príslušenstve hlavnej veci, v tomto prípade dopravného prostriedku, to znamená autorádiu, poťahoch, sedadlách, rezervná pneumatika, lekárnica a pod. Nevzťahuje sa však na škodu spôsobenú na iných veciach uložených v dopravnom prostriedku s ním nesúvisiacich (osobné veci šoféra, spolu sediacich a pod.).

Na základe tohto ustanovenia sa uplatňovanie náhrady škody delí na dve štádiá. V prvom rade treba právo na náhradu škody uplatniť u prevádzkovateľa a síce v lehote 15 dní. Po tejto lehote právo zanikne, čo znamená, že sa jedná o tzv. prekluzívnu lehotu, kde nezaniká len nárok na uplatnenie práva, ale samotné právo a na premeškanie tejto lehoty po podaní prípadnej žaloby súd prihliada ex offio. Lehota 15 dní je lehotou subjektívnou, to znamená začína plynúť od momentu keď sa poškodený o škodu dozvedel a nie vtedy keď mu vznikla.

Po uplatnení práva na náhradu škody u prevádzkovateľa príp. iného jeho pracovníka, môže v prípade neuspokojenia nároku, poškodený uplatniť svoj nárok na súde a to v objektívnej premlčacej lehote 3 rokov od uplatnenia nároku u prevádzkovateľa, v lehote 10 rokov, ak sa jedná o škodu spôsobenú úmyselne.

Tieto ustanovenia o zodpovednosti za škodu na odložených veciach sa nevzťahujú na veci odložené v dopravných prostriedkoch hromadnej dopravy (elektricky, metro, autobusy a pod.). O veci vnesené alebo odložené v týchto priestoroch sa musí cestujúci starať sám. Prevádzkovateľ zodpovedá len podľa paragrafov upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov.

Právna zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nárok na náhradu škody

So zavedením samosprávy v právnom poriadku Slovenskej republiky prestal byť štát jediným nositeľom verejnej moci. Prijatím zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov a zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky sa vytvorili nevyhnutné predpoklady pre novú úpravu nielen zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu, ale aj škodu spôsobenú orgánmi vyšších územných celkov pri výkone samosprávnych funkcií, a to napr. rozhodnutím týchto orgánov alebo ich nesprávnym úradným postupom.

Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, rozlišujeme tieto okruhy zodpovednosti:

- zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym rozhodnutím,
- zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe,
- zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Orgány verejnej moci v právnom štáte musia mať také právne postavenie, ktoré bez pochybností umožní uplatnenie ich zodpovednosti za každé porušenie zákona alebo za ich každý nesprávny úradný postup. Právo na náhradu takejto škody sa zaručuje článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a občanom sa priznávajú dve príbuzné, navzájom nezávislé práva:

1. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a
2. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Rozlišujeme medzi **zodpovednosťou štátu** a **zodpovednosťou územnej samosprávy**, pričom zodpovednosť štátu sa vzťahuje tak na prípady, keď bola škoda spôsobená orgánmi štátu pri výkone verejnej moci, ako aj na prípady, keď bola škoda spôsobená orgánmi územnej samosprávy pri výkone verejnej moci, na ktoré bol prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy podľa osobitného predpisu.

Nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Toto rozhodnutie môže byť vydané najmä v občianskom súdnom konaní, v správnom konaní alebo v trestnom konaní.

Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa vždy posudzuje so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

Pojem **verejná moc** je nadradený pojmom výkonná moc, štátna správa i verejná správa. Tento pojem je najvšeobecnejší, pretože v sebe zahŕňa výkon moci orgánmi zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci, ako aj výkon moci prostredníctvom iných subjektov. Podľa uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zo dňa 9. júna 1992, sp. zn. I. ÚS 191/92, je verejnou mocou taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie

je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov.

Ako už bolo spomenuté, štát nie je jediným subjektom, ktorý vykonáva verejnú moc a verejnú správu. Časť verejnej správy postúpil štát verejnoprávnym korporáciám, samosprávnym územným a záujmovým inštitúciám. Preto bolo v zákone nevyhnutné zadať, čo sa v danom prípade považuje za orgán štátu, územnú samosprávu či orgán územnej samosprávy.

Vzhľadom na to, že k vydávaniu nezákonných rozhodnutí dochádza vo väčšine prípadov v rámci zákonom stanovených procesných postupov, vymedzuje sa okruh poškodených predovšetkým na okruh **účastníkov konania**, ktorým vznikla škoda. Poškodeným však môže byť aj osoba, s ktorou sa nekonalo ako s účastníkom konania, hoci ním byť mala. Tým sa priznáva aktívna legitímácia na podanie žaloby aj tým, ktorí boli kvôli procesnej chybe vylúčení z prejednávania veci.

Uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím

Na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím musia byť splnené tri podmienky:

1. nezákonnosť rozhodnutia,
2. právoplatnosť rozhodnutia a
3. vyčerpanie všetkých riadnych opravných prostriedkov.

Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesným predpisom oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, že otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil už pred začatím konania o náhradu škody kvalifikovaný orgán.

Zodpovednosť štátu je daná iba v prípade, ak poškodený **využil všetky riadne opravné prostriedky** na dosiahnutie nápravy. Iná právna konštrukcia by viedla k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky nepochybne sú.

Z tejto všeobecnej zásady sa však pripúšťa **výnimka** v týchto prípadoch:

- ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa;
- ďalšou výnimkou, ktorú zákon ustanovil, je možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v prípade, keď je rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. V týchto prípadoch je nevyhnutné pripustiť možnosť, že dôjde ku škode ešte skôr, ako sa stane rozhodnutie právoplatným;
- poslednou výnimkou zo všeobecnej zásady je tzv. ničotné rozhodnutie, čiže také rozhodnutie, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé i na posúdení príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku, a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí.

Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prieťahmi v konaní. Zavedenie ustanovení o prieťahoch v konaní ako dôsledkov nesprávneho úradného postupu umožňuje riešenie mnohých sporov už na vnútroštátnej úrovni – v rámci územia SR a nielen pred Európskym súdom pre ľudské práva („ESLP“) v Štrasburgu.

Z dôvodu nárastu podaných sťažností na prieťahy v konaní na ESLP, resp. začatých konaní, v ktorých Slovenskú republiku zastupuje zástupca Slovenskej republiky pred ESLP, je najdôležitejšie vytvoriť dostatočné právne podmienky na zníženie počtu sťažností podaných na ESLP, v ktorých sťažovatelia namietajú neprimeranú dĺžku konania pred vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená:

- charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou prejednávanou veci,

- správaním účastníkov súdneho konania a
- činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní.

Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Verejná správa je zabezpečovaná „dvojkoľajnosťou“ verejnej správy – štátnou správou a územnou samosprávou. Niektoré kompetencie zostávajú rozdelené medzi štátnu správu a samosprávu a výlučné kompetencie naďalej vykonáva štátna správa. Územná samospráva existuje v súlade s Ústavou SR v dvoch formách:

1. miestna samospráva (obce a mestá) a
2. samospráva vyššieho územného celku (regionálna samospráva).

Pri výkone samosprávy obce alebo vyššieho územného celku v originálnej pôsobnosti a pri výkone iných funkcií samosprávy nesie samosprávny územný celok sám zodpovednosť za škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom jeho orgánov.

Lehota na uplatnenie nároku:

Je dôležité vedieť, že **subjektívna premlčacia lehota** na uplatnenie náhrady škody začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto ju spôsobil, resp. odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia zrušujúceho pôvodné – nezákonné, rozhodnutie poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti. Táto premlčacia lehota **je 3-ročná. Objektívna premlčacia lehota je 10-ročná** a začína plynúť odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti, alebo odo dňa, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Objektívna premlčacia lehota neplynie, ak ide o škodu na zdraví. Subjektívna i objektívna premlčacia lehota platí jednotne pre uplatnenie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne v rámci predbežného prerokovania i pre uplatnenie nároku na náhradu škody na súde. Počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne premlčacie lehoty odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania nároku, najdlhšie však 6 mesiacov, nebudú plynúť.

Nárok štátu alebo samosprávneho územného celku na regresnú úhradu sa premlčí za 1 rok odo dňa zaplatenia celej náhrady škody, nie však skôr ako za 1 rok odo dňa, keď nadobudol právoplatnosť trestný rozsudok alebo disciplinárne opatrenie voči osobe, ktorá sa dopustila trestného činu alebo disciplinárneho previnenia nesprávnym úradným postupom alebo v príčinnej súvislosti s ním, alebo sa dopustila trestného činu alebo disciplinárneho previnenia, v dôsledku ktorého alebo v príčinnej súvislosti s ktorým vydala nezákonné rozhodnutie.

Záver:

Náhrada škody by mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“ a zahŕňať napr. peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Tá by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, spôsobenú poškodením dobrej povesti, a to v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, v dôsledku sťaženia spoločenského uplatnenia, inú preukázateľnú (a tiež preukázanú) nemajetkovú ujmu.